

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/75/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3511010014
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3511010014.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Dušana Eckera a JUDr. Jozefa Janíka, v trestnej veci proti obžalovanému Z. I., nar. XX.XX.XXXX v E. L., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Tr. zák. o odvolaní obžalovaného, jeho obhajcu, N. B. - sestry obžalovaného a Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 4. júna 2013, sp. zn. 1T/6/2011, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. augusta 2013, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e s a v napadnutom rozsudku celý výrok o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný Z. I., nar. XX.XX.XXXX v E. L., trvale bytom M., ul. A. č. XXX/X, bez prihlásenia bytom M., E. L. č. XXX, t. č. v ÚVTOS a ÚVV Ilava

o d s u d z u j e

Podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 5 Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák. na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

II. Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. sa odvolanie N. B. zamietá ako podané oneskorene.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 04.06.2013, sp. zn. 1T/6/2011, bol obžalovaný Z. I., nar. XX.XX.XXXX uznaný pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Tr. zák., na skutkovom základe, že dňa 02.11.2010 asi o 12.15 hod. na ulici M. č. X v M. v hoteli nachádzajúcom sa v areáli spoločnosti A., s. r. o., pristúpil k svojmu bratovi O. I., nar. XX.XX.XXXX v E. L., ktorému prikázal „Dostal si dnes peniaze, tak mi ich daj, lebo Ťa zabijem!“ a následne po tom, čo poškodený O. I. túto požiadavku odmietol, k nemu pristúpil a udril poškodeného kovovou tyčkou asi 80 cm dlhou po spánkovej časti hlavy na ľavej strane a ešte najmenej 3 - krát po rebrách na ľavej strane chrbta a po ľavom stehne, pričom stále kričal, aby mu dal poškodený peniaze, lebo ho zabije, po čom mu poškodený odovzdal peňaženku s obsahom najmenej 140 Eur, následne peniaze z peňaženky vybral a prázdnu peňaženku poškodenému hodil na hrudník a odišiel preč, čím mu spôsobil škodu vo výške 140,- Eur.

Za to bol odsúdený podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 39 ods. 1 Tr. zák. na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol zaradený pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom strázenia. Podľa § 287 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému bola uložená povinnosť uhradiť poškodenému O. I., nar. XX.XX.XXXX v E. L., okr. M., trvale bytom M., E. L. č. XXX, náhradu škody vo výške 140,- Eur.

Citovaný rozsudok nenabudol právoplatnosť, pretože bol ihneď po vyhlásení napadnutý odvolaniami obžalovaného proti výroku o vine a treste a tiež prokurátora okresnej prokuratúry proti výroku o treste v neprospech obžalovaného.

Odvolanie taktiež podala sestra obžalovaného v jeho prospech N. B..

V písomnom odôvodnení odvolania podaného prostredníctvom obhajcu obžalovaný uvádzal, že podľa jeho názoru v konaní sa nepreukázalo, že by sa skutok stal tak ako je uvedený v obžalobe a ako tiež vypovedali svedkovia a poškodený. Nemôže teda ísť o zločin lúpeže ako ho kvalifikoval súd prvého stupňa. Uviedol, že celá udalosť sa stala tak, že v predmetný deň vyhľadal svojho brata poškodeného O. I. za účelom, aby si od neho prevzal peniaze na úhradu elektriny, ktorú spoločne splácajú. Brata našiel aj s jeho kamarátom bezdomovcom Z. E., pričom obaja boli značne pod vplyvom alkoholu. Keď brata požiadal, aby mu dal peniaze na úhradu elektriny, tento mu sám dobrovoľne podal peňaženku, z ktorej si on vybral 120,- Eur, zostatok 20,- Eur v nej nechal a peňaženku mu vrátil. Je nepravdivé tvrdenie, že by si peniaze od brata bral tak, že sa mu vyhrážal zabitím alebo že by ho udrel kovovou tyčkou, ktorá sa napokon orgánom činným v trestnom konaní ani nepodarila nájsť. Teda absentuje priamy dôkaz, ktorým mala byť predmetná tyč. Taktiež súdu nebola predložená lekárska správa o poraneniach, ktoré mal poškodenému spôsobiť. Odsúdený bol len na základe nepriamych dôkazov a to svedeckých výpovedí poškodeného brata O. I. a jeho kamaráta bezdomovca Z. E., ktorí sú obaja závislí od alkoholu a aj v čase činu boli značne pod jeho vplyvom. Navyše jeho brat poškodený O. I. trpí od roku 2004 demenciou, spôsobenou úrazom hlavy ale aj práve nadmerným užívaním alkoholu. Podľa názoru obžalovaného celé trestné stíhanie bolo voči nemu vykonštruované zo strany ďalšieho brata M. I. ako pomsta za konflikt z minulosti z roku 1993, ktorý súvisel so zamestnaním v Nemecku. Vtedy prevzal bratovu výplatu a odovzdal ju ich matke, čo bratovi vadilo. Podľa názoru obžalovaného tento svedok je zaujatý a jeho výpoveď nemožno považovať za hodnovernú. Vyslovil názor, že brat M. I. nahovoril poškodeného na podanie trestného oznámenia a naučil ho, čo má v predmetnej veci vypovedať. Uvedenej skutočnosti nasvedčuje aj vyjadrenie súdneho znalca MUDr. Lexmana na hlavnom pojednávaní, ktorý uviedol, že v danom prípade ide o jednoduchý dej, ktorý sa mohla naučiť aj osoba, ktorá trpí takou formou demencie ako aj poškodený. Zo znaleckého posudku tiež vyplýva, že osoba poškodeného je silne psychicky narušená, nie je vierohodná, je ľahko manipulovateľná. Tejto skutočnosti nasvedčuje tiež to, že trestné oznámenie bolo podané až po 9 dňoch od spáchania činu. Napokon obžalovaný poukázal na to, že prvostupňový súd neprihliadal na výpovede svedkov RNDr. Z. A. a jeho manželky J. A., ktorí sú ich susedmi, poznajú aj oboch bratov a jednoznačne uviedli, že on ako obžalovaný by takýto skutok nikdy nespáchal. Z vyššie uvedených dôvodov mal preto prvostupňový súd rešpektovať zásadu „pochybnostiach v prospech obžalovaného“ a týmto žiada, aby odvolací súd uvedené vzal do úvahy. Záverom vyslovil svoju ľútosť nad celou vecou, avšak tvrdí, že uvedený skutok sa nestal. Taktiež uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky je neprimerane vysoký. Preto navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní veci napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Sestra obžalovaného N. B. proti rozsudku súdu prvého stupňa taktiež podala odvolanie adresované Krajskému súdu v Trenčíne spolu s prílohami, ktoré bolo podané na pošte dňa 15.07.2013 a ku ktorému následne zaslala ďalšie prílohy.

Okresný prokurátor odvolanie podané v neprospech obžalovaného proti výroku o treste písomne odôvodnil tým, že súd prvého stupňa nesprávne použil ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu. Ďalej vytykal súdu, že mal správne pričítať obžalovanému priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. a tiež mal použiť ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák., pričom tieto majú významný vplyv pri určovaní výmery trestu. Z hľadiska použitia § 39 ods. 1 Tr. zák. sa v zmysle ustálenej súdnej praxe za pomery páchatel'a umožňujúce použitie tohto ustanovenia považujú napríklad starostlivosť o početnú rodinu, tehotenstvo priateľky, viac významných poľahčujúcich okolností pri absencii priťažujúcich okolností, starostlivosť páchatel'a o väčší počet osôb na neho odkázaných, vážna choroba páchatel'a a

podobne. V prejednávacom prípade však žiadne takéto okolnosti ani pomery páchatel'a odôvodňujúce aplikáciu citovaného ustanovenia zistené neboli. Pokiaľ ide o vek obžalovaného, tento sám o sebe nemôže byť takou okolnosťou, ktorá by súčasne vylučovala aplikáciu ustanovenia § 37 písm. m) Tr. zák. a § 38 ods. 5 Tr. zák. a ešte by bola aj dôvodom na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. Podľa názoru prokurátora obžalovanému nemožno priznať ani len poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. d) Tr. zák. a už vôbec nemožno vysoký vek páchatel'a hodnotiť ako okolnosť odôvodňujúcu mimoriadne zníženie trestu. Pokiaľ ide o neaplikovanie ustanovenia § 37 písm. m) Tr. zák. prokurátor poukázal na to, že obžalovaný má dve nezahľadené odsúdenia a to rozsudkom Krajského súdu Bratislava sp. zn. 1T/2/1996 pre trestný čin sfaľšovania a pozmeňovania peňazí podľa § 140 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., kedy mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na 7 rokov. Tento trestný čin je teda potrebné v zmysle prechodného ustanovenia § 437 ods. 1 Tr. zák. považovať za zločin a pri ukladaní trestu a úprave trestných sadziieb postupovať podľa § 38 ods. 5 Tr. zák., teda zvýšiť trestnú sadzbu z dôvodu, že obžalovaný spáchal zločin opätovne. Navyiac prejednávaneho skutku sa dopustil len necelé tri mesiace po tom, čo mu uplynula skúšobná doba po podmiennečnom prepustení z vyššie uvedeného výkonu trestu. Pritom obžalovaný má ešte ďalšie nezahľadené odsúdenie a to právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5T/80/1999 zo dňa 30.09.1999 pre prečin krádeže, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov so zaradením do druhej nápravno-výchovnej skupiny, pričom trest vykonal dňa 21.02.2002. Vzhľadom na tieto skutočnosti podľa názoru prokurátora nie je akceptovateľné na tieto odsúdenia neprihliadnuť. Práve naopak, predchádzajúce odsúdenie je takej závažnosti, že opodstatňuje použitie § 37 písm. m) Tr. zák. ako aj § 38 ods. 5 Tr. zák. Prokurátor preto navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 321 ods. 1 písm. b), d), e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám rozhodol tak, že uloží obžalovanému podľa § 188 ods. 2, § 37 písm. m), § 38 ods. 5 Tr. zák. trest odňatia slobody na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Okresný prokurátor sa tiež písomne vyjadril k odvolaniu obžalovaného a uviedol, že toto považuje za neopodstatnené. Predmetný skutok bol dokazovaním na hlavnom pojednávaní dostatočne preukázaný, pričom obžalovaný je usvedčovaný všetkými dôkazmi a sčasti aj vlastnou výpoveďou. Z výpovede poškodených aj svedkov zhodne vyplýva, že použil násilie v úmysle zmocniť sa peňazí poškodeného, potom ako mu poškodený odmietol peniaze dobrovoľne vydať a fyzické násilie sprevádzal hrozbami zabitím a útokom kovovou tyčkou. Výrok o vine považuje prokurátor za správny a odôvodnenie za dostatočné. Preto navrhol, aby krajský súd odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Tr. por. zamietol.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní zástupca krajskej prokurátorky uviedol, že sa v plnej miere pridrižiava písomných dôvodov odvolania a navrhol, aby odvolací súd po zrušení výroku o treste v napadnutom rozsudku sám rozhodol tak, že obžalovanému uloží trest odňatia slobody na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Odvolanie obžalovaného a jeho sestry navrhol zamietnuť.

Odvolateľka N. B., sestra obžalovaného, žiadala, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a aby bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený, pretože svedkovia, ktorí ho usvedčujú zo spáchania skutku nevypovedali pravdu.

Poškodený O. I. na verejnom zasadnutí uviedol, že od obžalovaného nechce nič, chce len, aby bol oslobodený.

Obhajca obžalovaného uviedol, že sa pridrižiava písomných dôvodov odvolania, pričom podľa jeho názoru vina obžalovaného nebola jednoznačne preukázaná a to ani s prihliadnutím na výpovede poškodeného a svedka E.. Poukázal pri tom na duševný stav poškodeného. Súd prvého stupňa tiež nedostatočne prihliadol k listinným dôkazom a svedeckým výpovediam v prospech obžalovaného. Preto žiadal zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie, alternatívne, aby odvolací súd obžalovanému uložil podstatne nižší trest odňatia slobody. Odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť.

Obžalovaný uviedol, že sa pridrižiava toho, čo uviedol obhajca. Dodal, že nič z toho, čo tvrdí poškodený sa nestalo, nie je to pravda. Už v minulosti sestra na neho podala oznámenie, že sa jej ako aj O. I. mal vyhrázať podrezaním, čo sa napokon nepotverdilo.

Odvolací súd podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k nasledujúcim záverom. Pokiaľ ide o skutkový stav krajský súd uvádza, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu je napadnutý rozsudok tak ako bol vyhlásený výsledkom konania, pri ktorom súd prvého stupňa postupoval podľa ustanovení Trestného poriadku a na základe vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové závery, pričom sa podrobne zaoberal dôkazmi, tak jednotlivo ako aj v súhrne a svoje závery riadne vysvetlil v odôvodnení rozhodnutia, ktoré je v intenciách ustanovenia § 168 ods.1 Tr.por. Odvolací súd

starostlivo preskúmajúc výrok o vine pritom nezistil v konaní chyby, ktoré by mohli mať vplyv na riadne objasnenie veci a zistenie, že skutok sa stal a spáchal obžalovaný. Toho jednoznačne svojimi výpoveďami usvedčujú poškodený O. I. a svedkovia M. I. ako aj Z. E.. Títo vo svojich výpoveďach v prípravnom konaní potvrdili skutočnosť, že obžalovaný žiadal od poškodeného peniaze s použitím násillia, keď sa mu najskôr vyhrážal zabitím ak mu peniaze nedá, potom ho udrél viackrát kovovou tyčkou a následne po tom, čo mu poškodený odovzdal peňaženku s obsahom najmenej 140 Eur, peniaze z peňaženky vybral a prázdnu peňaženku poškodenému hodil späť a odišiel preč. Na hlavnom pojednávaní poškodený O. I. síce odmietol vypovedať, avšak jeho výpoveď bola prečítaná i keď podľa nesprávneho ustanovenia § 263 ods. 3 písm. c) Tr.por. Správne mal súd použiť ustanovenie § 263 ods. 4 Tr. por., pričom zákonné podmienky tam uvedené na prečítanie výpovede svedka boli splnené, teda toto pochybenie nič nemení na zákonnosti vykonaného dôkazu. Pokiaľ ide o čiastočne odlišnú výpoveď svedka M. I. na hlavnom pojednávaní, kedy sa snažil zmieriňovať a bagatelizovať konanie obžalovaného oproti výpovedi z prípravného konania, s týmito rozpormi sa súd prvého stupňa zaoberal a v odôvodnení rozsudku aj riadne vysporiadal, pričom správne vyhodnotil v kontexte ďalších dôkazov ako pravdivú výpoveď z prípravného konania. Pokiaľ obhajoba namietala absenciu priameho dôkazu proti obvinenému, ktorým mala byť predmetná tyč, ktorou mal obžalovaný poškodeného udierať, k tomu odvolací súd uvádza, že táto orgánmi prípravného konania zaistená nebola, avšak jej existenciu a konanie obžalovaného s ňou potvrdzujú všetci vyššie citovaní svedkovia prítomní na mieste činu, ktorých výpovede sú taktiež priamymi dôkazmi. Otázkou vierohodnosti výpovede poškodeného O. I., ktorú taktiež obhajoba namietala s poukazom na jeho zdravotný a psychický stav, sa už zaoberal súd prvého stupňa a hodnotiac jeho výpoveď v intenciách § 2 ods. 12 Tr. por., teda aj s prihliadnutím na závery znalcov psychiatrov, ktorí vyšetrili poškodeného, dospel k správne mu záveru, že jeho výpoveď je pravdivá. Zo znaleckého posudku síce vyplýva, že u poškodeného boli zistené prejavy duševného ochorenia - demencie a z hľadiska posúdenia vierohodnosti hodnotili znalci jeho všeobecnú vierohodnosť ako pomerne výrazne zníženú na základe organického mozgového poškodenia, avšak je schopný adekvátne reprodukovať prežívané udalosti v základných znakoch a jednoducho priebehu. Prítom mentálna náročnosť kriminogénnej situácie v danom prípade nebola vysoká, išlo o nenáročný, zrozumiteľný, jednoducho prebiehajúci dej, takže je možné predpokladať, že je schopný vcelku adekvátne popísať priebeh inkriminovanej udalosti v podstatných, základných rysoch. Podľa názoru odvolacieho súdu nič pritom nenasvedčuje obhajobou vyslovenej domnienke o navedení poškodeného ako má vypovedať M. I., keďže výpoveď poškodeného korešponduje aj s výpoveďou svedka Z. E.. Napokon výpoveďami svedkov RNDr. Z. A. a jeho manželky J. A., ktorí sú susedmi obžalovaného sa prvostupňový súd zaoberal a prihliadol prítom na ich vyjadrenia k osobe obžalovaného, poškodeného a k ich spolužitiu.

Vyššie uvedené skutočnosti sú len tie najdôležitejšie, na ktoré odvolací súd považoval nutné poukázať z hľadiska podaného odvolania obžalovaným vo vzťahu k skutkovému stavu, pričom s ďalším odôvodnením hodnotenia jednotlivých vykonaných dôkazov, ako aj celkového vyhodnotenia dôkaznej situácie a ustálenia skutkových zistení v plnej miere odkazuje na podrobné a obsiahle odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožnil.

Vo vzťahu k právne mu posúdeniu konania obžalovaného prvostupňový súd taktiež postupoval správne. Obžalovaný nepochybne konaním popísaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku naplnil znaky zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Tr. zák., pretože proti inému použil násillie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou a na chránenej osobe - osobe vyššieho veku a osobe blízkej.

Napokon odvolací súd preskúmajúc na podklade odvolaní prokurátora a obžalovaného výrok o treste, dospel k nasledujúcim záverom.

Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora, s jeho argumentáciou možno súhlasiť len v tej časti, kde vytýkal súdu prvého stupňa, že mal správne použiť pri ukladaní trestu aj ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák., podľa ktorého pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu. Obžalovaný Z. I. bol totiž v minulosti odsúdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1T/2/1996 zo dňa 16.01.1997 pre trestný čin falšovania a pozmeňovania peňazí podľa § 140 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. k trestu odňatia slobody na 7 rokov. Keďže trestná sadzba u tohto úmyselného trestného činu bola 5 až 10 rokov, je potrebné tento trestný čin v zmysle § 437 ods. 1 Tr. zák. považovať za zločin a pri rozhodovaní o potrestaní za aktuálne prejednávaný zločin použiť citované ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák. V tomto smere teda súd prvého stupňa pochybil a je nutné uviesť, že ak sú splnené zákonné podmienky na aplikáciu tohto ustanovenia, nemôže súd toto zákonné ustanovenie svojvoľne obísť s poukazom na vek obžalovaného. Takýto postup nemá oporu v zákone a v tomto smere je odvolanie prokurátora dôvodné. Uvedené pochybenie odvolací súd napravil svojim rozhodnutím, tak ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Na druhej strane sa odvolací súd nestotožnil s prokurátorom, že je potrebné pri ukladaní trestu obžalovanému prihliadnúť na prirážajúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák. (že už bol v minulosti za trestný čin odsúdený), ako na prirážajúcu okolnosť majúcu význam pri určovaní výmery trestu. V prejednávanom prípade totiž ak odvolací súd vyššie skonštatoval, že je nutné pri ukladaní trestu použiť § 38 ods. 5 Tr. zák., tak práve toto ustanovenie vo vete za bodkočiarkou vylučuje ďalšiu úpravu trestnej sadzby v prípade zistených prirážajúcich okolností.

Napokon odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani tú časť odvolania prokurátora, v ktorej namietal súdom prvého stupňa použité mimoriadne zmierňovacie ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák. pri ukladaní trestu obžalovanému. Je potrebné uviesť, že v prejednávanom prípade za spáchaný zločin lúpeže je trestná sadzba podľa ustanovenia § 188 ods. 2 Tr. zák. od 7 do 12 rokov odňatia slobody. S poukazom na vyššie citované predošlé odsúdenie obžalovaného rozsudkom Krajského súdu v Bratislave 1T/2/1996 bolo nutné aplikovať ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák. (opätovné spáchanie zločinu), pričom po úprave základnej trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 5 Tr. zák. hrozil obžalovanému trest odňatia slobody od 9 rokov a 6 mesiacov do 12 rokov. Odvolací súd po vyhodnotení všetkých skutočností a zásad uvedených v § 34 Tr. zák. a dôležitých z hľadiska potrestania obžalovaného dospel tak ako aj súd prvého stupňa k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu a najmä vzhľadom na pomery páchatel'a by použitie takto ustanovenej trestnej sadzby bolo pre páchatel'a nepríjemne prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. Preto možno obžalovanému uložiť trest aj pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, k čomu súd viedli nasledujúce úvahy a skutočnosti.

Trestný zákon v základných zásadách ukladania trestov, konkrétne v ustanovení § 34 ods. 1 Tr. zák. stanoví, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z uvedeného je zrejmé, že pri ukladaní trestu je nutné prihliadať nielen na generálnu prevenciu, ale aj individuálnu a trest má teda spĺňať nielen represívnu funkciu, ale aj prevýchovnú, pričom tieto majú byť vyvážené. Jedným zo zákonných nástrojov zohľadnenia uvedeného je aj možnosť použitia § 39 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a nepríjemne prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom. V prejednávanom prípade sa krajský súd dôsledne zaoberal skutočnosťami majúcimi vplyv na potrestanie obžalovaného. Na jednej strane je nutné skonštatovať, že obžalovaný už v minulosti stál pred súdom a to aj za spáchanie zločinu, na čo poukazoval aj prokurátor. Išlo však o druhovo odlišnú trestnú činnosť a nešlo sa o násilné konanie ako v prejednávanvej veci. Navyiac u prejednávaného prípadu je potrebné poukázať na to, že sa nejednalo o typické lúpežné prepadnutie. Z dokazovania vyplynulo, že obžalovaný sa o poškodeného ako brata snažil postarať, tento však v nadmernej miere požíva alkoholické nápoje a potuluje sa. Motívom konania obžalovaného pri páchaní skutku bolo, aby poškodený prispieval na spoločnú domácnosť, čo samozrejme neospravedlňuje spôsob, akým peniaze poškodenému zobral. Z hľadiska osobných pomerov obžalovaného je tiež nutné zvýrazniť jeho vek a to 65 rokov, ale najmä skutočnosť, že trpí ťažkou chorobou, čo potvrdila sestra obžalovaného. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti potom odvolací súd skonštatoval, že použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. je zákonné

a odôvodnené, avšak aj trest odňatia slobody vo výmere 4 roky sa vzhľadom na osobu obžalovaného a jeho pomery javí ako neprimerane prísny. Preto odvolací súd z podnetu odvolania obžalovaného v napadnutom rozsudku zrušil výrok o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a sám rozhodol tak, že podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 5 Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák. uložil obžalovanému Z. I. nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia. Odvolací súd uvádza, že aj keď je trest uložený pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, je primeraný a bude mať podľa presvedčenia súdu na obžalovaného dostatočný prevýchočný vplyv, aby si uvedomil závažnosť svojho protispoločenského konania a bude ním splnený účel trestu tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 Tr. zák.

Čo sa týka výroku o náhrade škody, ktorým bola podľa § 287 ods. 1 Tr. zák. bola obžalovanému napadnutým rozsudkom uložená povinnosť uhradiť poškodenému O. I., nar. XX.XX.XXXX v E. L., okr. M., trvale bytom M., E. L. č. XXX, náhradu škody vo výške 140,- Eur, tento je správny a zákonný a zostal nedotknutý.

Napokon odvolanie sestry obžalovaného N. B. adresované na Krajský súd v Trenčíne, odvolací súd podľa § 316 ods. 1 Tr. por. zamietol. Podľa § 309 ods.1 Tr. por. možno odvolanie podať do 15 dní od oznámenia rozsudku, pričom oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Keďže rozsudok bol vyhlásený za prítomnosti obžalovaného a jeho obhajcu dňa 04.06.2013, končila lehota na podanie odvolania u obžalovaného ale aj jeho sestry (§ 309 ods. 4 Tr. por.) dňom 19.06.2013. Keďže N. B. podala odvolanie na pošte dňa 15.07.2013, muselo byť odvolacím súdom zamietnuté ako podané oneskorene.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a dôvody rozhodol odvolací súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.